

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

SVENSK VINTERBILD. — FOTOGRAFI AF GUSTAF EWALD, HERRLJUNGA

10DE ÅRG.

DEN 27 DECEMBER 1908.

N° 13

Kiteh : Bengt S lfoersparre.

Elsa Borg

Foto L. Larsson, Stockholm

ELSA BORG.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Om alla de, hvilka njutit frukterna af Elsa Borgs ädla barmhärtighetsverk, blott stucke ett enda litet blad i den krans som vore ett uttryck för deras varma tacksamhet, så blefve den dock större och skönare än någon annan lagerkrans. Ty Elsa Borgs gärning bland hufvudstadens fattiga är stor och betydelsefull och fast den försiggått i det tysta skall dock framtiden inrymma ett bestående erkännande åt en svensk kvinna, som med enastående uthållighet fullföljt ett beundransvärdt verk.

I mer än trettio år har Elsa Borg varit en försyn för hufvudstadens fattiga i Hvita bergens armodsfyllda trakter och med orädd hängifvenhet har hon därunder räckt sin varma hand, närhålst hon i sitt sökande stött på verklig nöd. För en utomstående är det ofattligt hur hon under alla dessa år kunnat göra sitt omfattande arbete uteslutande beroende af den frivilliga offervilligheten, och samtidigt som detta ställer hennes energi och entusiasm i den fördelaktigaste dager, är man redo att med henne själf i denna omständighet se en högre mening.

Fröken Elsa Borg är gammal nu. Bruten är hennes vigör och minskad hennes handlingskraft men lefvande som förr är hennes tro på det goda och ännu samlar hon nya skaror under det baner, som viger sina kämpar till en af mänsklighetens skönaste uppgifter, den att lindra nöden.

Elsa Borg föddes den 19 juli 1826 i Rytterne i Västmanland, där hennes far var kyrkoherde. Efter en genomgången skolkurs ledde hon till en början undervisningen för några barn till en halvesyster, och denna uppgift drog henne snart in på lärarinnekallet som sedan under en följd af år blef hennes egentliga verksamhet. Ingen sysselsättning kunde emellertid bättre förbereda henne till de senare årens kärleksverk, ty under sitt mångåriga arbete i skolans tjänst

hade hon blott allt för ofta rikliga tillfällen att blicka nöden i ögat, och hon tillhörde ej de naturer som vände ryggen till när fattigdomen upprullade sina dystra bilder. Men som lärarinna voro dock hennes möjligheter att bispringa tämligen begränsade, och det var först sedan förhållandena ställt henne i spetsen för en annan uppgift, som hennes rika varmhjärtade natur kom till sin fulla rätt.

Ingenstädes framträder fattigdomen i en mer naken gestalt än i hufvudstäderna och ingenstädes visar sig otillräckligheten af den officiella fattigvården tydligare än där. Äfven Stockholm är underkastad denna hårda dom och var det i än högre grad för en 30, 40 år sedan. Särskildt illa var det ställt bland de olyckliga som hade sitt tillhåll i de s. k. Hvita bergen på Söder, där i början af 1870-talet samhällets värsta drägg stämt möte.

Redan länge hade man öfverlagt hvad som vore att iakttaga för att råda bot på det onda, men först på vintern 1875 sammankommo några liktänkande, som beslöto igångsätta en missionsverksamhet bland Hvita bergens olycksbarn.

Men hvem skulle leda arbetet, hvem ville utan ersättning trampa den törniga vägen till armodets nästen och hvem såg i hela tanken tillräckligt för att ägna sina krafter åt dess utförande? Elsa Borg gjorde det. Hon var vid den tiden femtio år, hennes krafter voro medtagna genom ett mångårigt skolarbete och med bäfvan frågade hon sig om hon skulle våga. Men icke desto mindre åtog hon sig uppdraget, och därmed inledde hon en verksamhet som hon allt sedan dess fullföljt med en aldrig svikande pliktänsla och hängifvenhet.

På själfva nyårsnatten 1875 kom genom snö och mörker ett bud som meddelade henne att stunden vore inne då hennes uppgift kunde börja. Man hade

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

BARNBESPISNING I STOCKHOLM: Interiör från Katarina folkskola.

Miché Bengt Nilförsparv

En behjärtansvärd rörelse har organiserats bland hufvudstadens befolkning, till lindrande af nöden bland Stockholms folkskolebarn — en följd af de dåliga tiderna och arbetsbristen och särskildt svår nu under vintern. Skolköken göra utomordentlig nytta, men räcka ej till, hvarför också i privat hem många tusental barn nu erhålla sin dagliga bespisning.

nämligen inköpt huset n:o 28 Nya gatan eller det nuvarande 104 Skånegatan. I detta upprättades det första bibelkvinnohemmet. Dess invigning föregicks ej af de vidlyftiga ceremonier som nu för tiden äro brukliga, tvärtom möttes hon af de mest primitiva förhållanden.

I november 1876 flyttade hon dit jämte den första bibelkvinnan och det var säkerligen ej utan vemod som hon öfverblickade sina hjälpmedel. En tom börs, tomt skafferij, en tom vedbod och ett hus som i ofullbordad reparation doftade af fukt och murbruk — sådana voro hennes första intryck från den nya verksamhetsbanan. Men värre än allt var det fullkomliga oförstående som mötte henne från deras sida till hvilkas hjälp hon kommit. Dock öfver alla svårigheter lyste hennes starka tro och redan 1877 hade hon sådant grepp på sin kärleksfulla uppgift att hon entusiastiskt utbrister: "O! jag vill ej byta bort dessa Hvita berg med all sin ohyra, sin smuts och sina illaluktande bebyggare mot något annat ställe på jorden." En dylik hängifvenhet måste åstadkomma under och den gjorde det äfven. Allt talrikare bléfvo besöken i hennes "grötkapell", som huset döpts till af folkumorn, och allt tydligare förnummo de elända som kommo i beröring med henne, att de stodo inför en människa som ville deras väl, som trots deras nöd och trasiga höljen kunde älska dem i barmhärtighetens namn. Och därför bléfvo ock bibelkvinnorna gärna sedda gäster i deras fattiga hem, ty om de gåfvor som de medförde ej voro så rikliga spredo de dock frid och förtröstan omkring sig. Af det obetydliga bibelkvinnohemmet blef på så sätt en stark organisation och ur denna enkla början har vuxit fram en verksamhet som i nuvarande stund omfattar två bibelkvinnohem, ett hem för fallna kvinnor och tre hem för fattiga och försummade flickebarn.

Man kan fråga sig: hvad afser egentligen dessa tibelkvinnohem och på hvad sätt verka de inom den enskilda välgörenheten? Jo i dessa hem utbildas unga kvinnor till arbete i barmhärtighetens tjänst, här bringas de i kontakt med armodets nakna verklighet och härifrån utgå de som diakonissor till landets olika församlingar.

I barnhemmen återigen, som i allmänhet omfatta mellan 60 och 70 barn, utbildas de unga skyddslingarna till dugliga tjänarinnor och utskrifvas vanligen vid sju-tton års ålder.

Var det med bäfvan som Elsa Borg åtog sig sitt vanskliga uppdrag, så bör hon nu i de uppnådda resultatena ha en källa till innerlig tillfredsställelse. Ty hvad hon utträttat och så att säga tum för tum kämpat sig till under alla dessa år, det är den värdigaste belöning som i någon form kan komma henne till godo. Djupare än mången har hon blickat in i mänskligt elände och uthålligare än de flesta har hon genom sin egen, varma innerliga personlighet fått till stånd ett kärleksverk som uteslutande existerat genom hennes patriarkaliska tro på kärleken till nästan. Om någon besannat de kända orden "bekymren Eder ej för morgondagen", så är det Elsa Borg, ty en lifslång verksamhet under ofta de vanskligaste förhållanden har öfvertygat henne, att då nöden är som störst är hjälpen närmast. Och i detta medvetande har hon städse hämtat kraft till nya ansträngningar och härpå hvilat hennes varmhjärtade tro att Herren oåtspord faller ingen sparf till marken.

Hvem som i en framtid skall fullfölja hennes stora uppgift det är ännu förborgadt, men det är säkert att den som skall upptaga hennes mantel måste bära inom sig hennes egen orubbliga tro på det godas framgång här i världen.

MEDELANDE FRÅN REDAKTIONEN.

Då HVAR 8 DAG härmed, vid utgifvandet af sitt sista nummer för 1908, tillönskar

EN GOD JUL och ETT GODT NYTT ÅR

sker det med de bästa förhoppningar om ett fortsatt angenämt samarbete med våra läsare, som alltid äro välkomna som medarbetare och bland dessa i många fall äro att räkna till våra främsta, och med våra ombud.

*Vi våga också hoppas att för framtiden i lika rikt mått som hittills få åtnjuta just det **aktiva intresse** för vår tidskrift, hvilket är oss och publiken till den största ömsesidiga nytta och trefnad.*

Någon närmare redogörelse för vårt program torde väl numera vara öfverflödigt, då det ju är väl känt af de fleste; vi hänvisa till de gångna åren och till den oafslåtliga uppmärksamhet vi ägna tidningens utveckling i alla afseenden, såväl till innehåll som utstyrel.

Också H. 8. D:s systertidning GULDAX, vårt "Veckobibliotek för nnderhållande läsning och tidsfördrif", har under sin hittills förflutna korta lifstid blifvit föremål för en glädjande uppmärksamhet, hvarom den ständigt stegrade spridningen bär vittne; och de vidtagna förändringar och nya anordningar som begynna med Guldax' nya årgång 1909 torde helt visst blifva till allmän belåtenhet. Guldax' mottagande i landet har visat, att man hittills känt sig sakna en svensk läsetidskrift, med svenska originalberättelser — en sådan är GULDAX.

Våra prenumeranter ombedjas att OMEDELBART förnya prenumerationen, för undvikande af afbrott i tidningens erhållande. :: ::

Årets VINTERSOL — F. A. B. Hvar 8 Dags Jultidning — har af pressen mottagits med enstämmiga loford. :: :: Dess pris är **1 krona.** :: ::

Foto. Almqvist & Preinitz.

KAMMARHERFEN, KAPTEN GÖRAN AF KLERCKERS BRÖLLOP MED FRIHERRINNAN CECILIA FALKENBERG, FÖDD LEWENHAUPT.

lopsgästerna i "Hvita hafvet" å kungl. slottet till gratulations-cour, och efteråt gafs dejeuner dinatoire af konungen och drottningen.

ETT BRÖLLOP PÅ KUNGL. SLOTTET.

En lysande bröllopsfest var det som den 14 dec. firades i hufvudstaden. Brudparet var tvenne med hofvet nära förenade personer, nämligen statsfrun hos drottningen, friherrinnan Cecilia Falkenberg, född Lewenhaupt, samt kammarherren hos hertigen af Södermanland, kaptenen vid flottan Göran af Klercker. Friherrinnan Falkenberg har varit uppvaktande hos prinsessan Maria alltsedan hennes förening med prins Vilhelm. *Bröllopsfesten gafs af konungen och drottningen.*

Efter vigseln i slottskapellet samlades bröl-

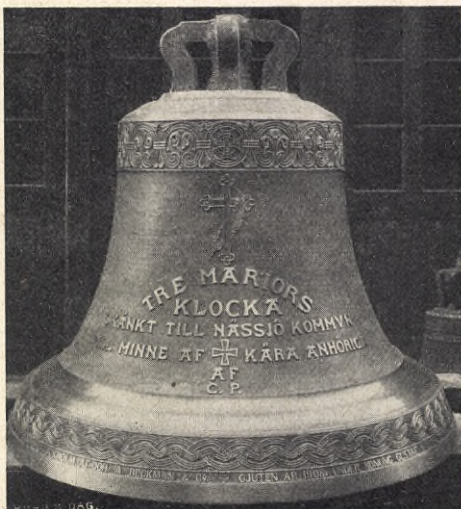

OTTO ÅBERG, direktör för Litografiska Aktiebolaget i Norrköping.

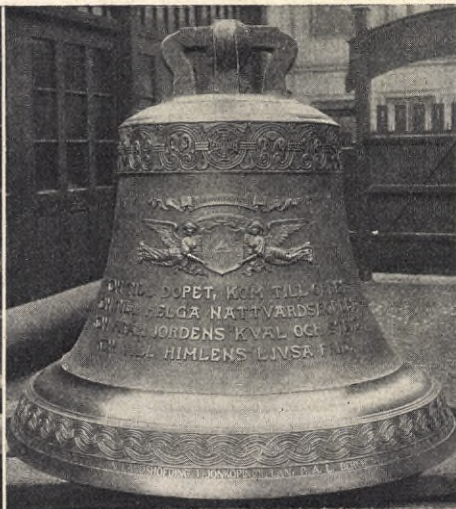
Litografiska Aktiebolaget i Norrköping, Skandinavien äldsta, största och mest vidtomfattande industriella anläggning inom sin bransch, firade lördagen den 19 dec. sin 50-åriga tillvaro, med bl. a. utdelande af Patriotiska sällskapets medaljer till 105 personer som varit i bolagets tjänst minst 25 år.

Disponent-direktör är sedan 1903 *Otto Åberg*, som redan förut under många år tagit verksam del i bolagets arbetsledning och förvaltning. Han är son till aktiebolagets stiftare och förste verkställande direktör Frithiof Åberg.

Bolagets arbetareantal uppgick 1907 till c:a 800.

Efter fotografier.

Klick: Bengt Sjöversparre.

EN STORKLOCKA I NÄSSJÖ.

Från Beckmans klockgjuteri i hufvudstaden har i dagarna levererats en präktig "Storklocka" till den under byggnad varande kyrkan i Nässjö. Den väldiga pjesen väger 1,700 kg. och är en gåfva till kommunen från källaremästaren C. Peterson därstädes. För att bilda treklang med den stora klockan har samhället dessutom beställt 2 mindre med en sammanlagd vikt af 1,300 kg.

DROTTNING VICTORIAS ÖRLOGSHEM.

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

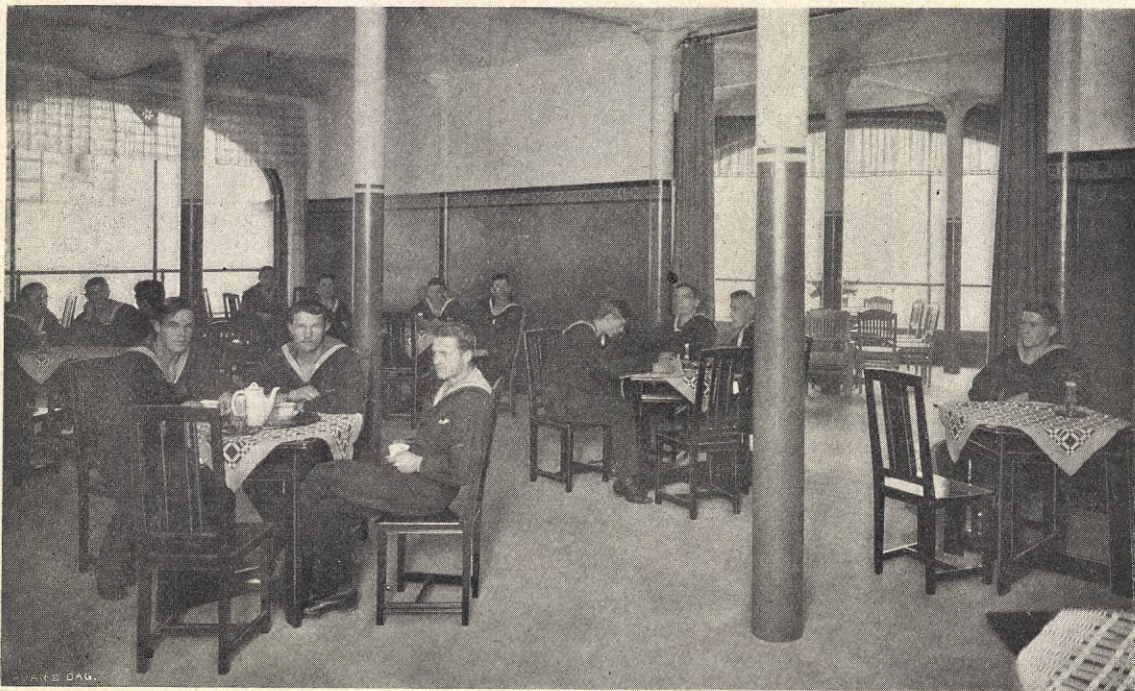
DET NYA ÖRLOGSHEMMET I STOCKHOLM: Läsrummet.

Klisché: Bengt Silfverparre.

Kronprinsessan Victorias örlogshem i Karlskrona har fått en värdig pendant i det "*Drottning Victorias örlogshem*", som nu invigts i Fersenska terrassen i Stockholm.

Initiativet till detta örlogshem togs af h. m:t likaledes under hennes kronprinsesstetid. Det nya hemmet är en synnerligt pryddig och genom sin hemtreflighet tilltalande klubblokal, som rymmer tre stora salar, af hvilka den midtersta är särskildt rymlig. Helt

visst kommer flottans manskap att trivas i dessa i glada, vackra färger dekorerade och smakfullt möblerade rum, och örlogshemmet torde ha de bästa förutsättningar att fylla sitt ändamål: att bereda flottans sjömanskår med tillhörande, till tjänstgöring inkallade värnpliktige en hemtreflig samlingsplats, där äfven ett frivilligt arbete kan äga rum för manskapets höjande och fostrande i fysiskt och sedligt hänseende.

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DET NYA ÖRLOGSHEMMET I STOCKHOLM: Serveringsrummet.

Klisché: Bengt Silfverparre.

LANDTBROKSUNDERVISNINGSKOMMITTÉN

Foto. HVAR S DAG.

Den 14 juni 1907 tillsatte K. M:t en kommitté som skulle afgifva förslag till ett ändamålsenligt ordnande af den lägre landbruksundervisningen. Kommittén, hvilken består af *öfverdirektör von Feilitzen* (1), ordförande, *kanslisekreterare Hj. Almgren* (4), sekreterare, *direktör Nils Hansson* (2), samtliga i Stockholm, och *direktör Carl Rydberg* (5), Klagstorp, *doktor Paul Hellsiröm* (6), Luleå, samt *landbrukaren Carl M. Pettersson* i Ugglehult (3), har i dagarna afgifvit sitt betänkande.

Küche. Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm.—Gbg.

TILL JOHN ERICSSONS MINNE.

Den 23 november är för svensk-amerikanerne en särskild minnesdag, ty det var på den dagen den man, som kan kallas deras främste representant, nämligen *John Ericsson*, första gången, år 1839, satte sin fot på Amerikas jord. Med anledning häraf celebrerade å nämnda dato den förening i Newyork, som bär hans

ärofulla namn och inom sina leder räknar en mängd framstående svensk-amerikanska ingenjörer och vetenskapsmän — "Capt. John Ericssons Memorial Association" heter den — hans minne med en storartad årsmiddag i amerik. ingenjörsföreningens storartade klubbhus. Riksarkivarien Ö. Montelius närvar vid festen.

Efter fotograf

Räknadt från höger till vänster: *stående*: Prof. Franz. Boos, Phil. F. Dodge, President The Engineers Club N. Y., ing. G. P. Wern, pres. C. J. E. M. Society of Swedish Engineers, Prof. O. Montelius, öfverste C. Church, direktör C. Georg de Laval, hr H. Hultén, ing. N. V. Hansell, R. Rundell, E. Norgren, stadsingenjör C. A. Sundström, hr Geo Stanislaus, ing. N. O. Bagge, ing. A. Gustafson, pres. A. S. of S. Engineers. *Sittande* från vänster till höger: ing. J. O. Kunge, ing. A. Sylvén, ing. V. Grahn, ing. Wm Simonson, ing. V. Chronander, ing. John Franzén, ing. Karl Vesterdahl, ing. N. L. Aldrich, ing. Gösta E. Lagercrantz, ing. Jacob Söderberg, ing. V. Velamb, ing. C. H. Moyer, ing. C. A. Frissell, ing. Robert Lundell, öfverste E. D. Meier. *Andra sidan*: Capt. A. P. Lundin, ing. C. Hugo Säterberg, direktör Axel Petri, ing. John Bergesen, ing. E. Öhnell, ing. Levi Swanson.

Küche. Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sklm.—Gbg.

EN SENSATIONELL LONDONSK DANSARINNA.

Efter porträtt.

MAUD ALLAN SOM "SALOME".

Klädhå: Benar SIFF-resorare

grekiska konsteri, som talade så lefvande till henne i marmorns lekande nymfer, tragiska musor och dansande bacchantinnor, började hon själf dansa — i mjuka, skira klädnader och med nakna fötter som på Aspasiar och Perikles' tid.

Helt naturligt har hon inte undgått beskyllningen för plagiat af Isadora Duncan. Men Maud Allans dans har ingenting gemensamt med dennas. Den är i grund original. Hon har forskat, studerat och funnit ut människokroppens förmåga att genom plastiska rörelse uttrycka känslor — i en hittills okänd *fullkomlighet*. — Och så började hennes segertåg genom Europa — tills hon i år eröfrade London.

Att beskrifva hennes dans — eller rättare konst — än en vansklig uppgift. Intrycket är ytterligt sammansatt — man är på en gång bländad, betagen — orolig — och dock gripen af en välgörande harmoni. Hon är som en nymf, som dansar bland gröna träd, medan bladen susa om henne och månens ljus ligger hvitt på ett uppåtvänt, tankefullt ansikte med djupa, klara ögon. Hennes underbara handrörelser, som äro så talande både i smärta och glädje, utöfva en rent hypnotiserande verkan på publiken.

Och man förstår ej, att ingen förr har upptäckt händernas — sköna, smidiga kvinnohänders — mystiska och mäktiga talförmåga.

Det är i sin enkla, behagliga dans efter stora kompositörers verk Maud Allan når *perfection*. Som den tragiska musan i Chopins sorgmarsch, och framför allt som den muntra, unga flicka med rosor i håret, som dansar mellan blommande grenar till Mendelsohns *Vårsång*.

Så frisk och fin — så kysk i sitt mjuka draperi — med det utslagna håret i svall öfver de nakna skuldrorna, har ännu aldrig en dansös sväfvat fram öfver en londonsk *music-halls* scen.

Grekisk — se där det senaste lösensordet på dansens område.

Allt skall vara grekiskt, linjen såväl som rörelsen, scenen såväl som dansösen. — Klassiska draperier med mjuka veck, nakna fötter, och håret uppbundet i grekisk knut med ett guldband har med ens blifvit den korrekta och snart sagdt enda infattning, i hvilken en modern danserska visar sig. Den korta, utstående balettkjolen öfver den häfdvunna röda trikåen, och den konstlade, höga hårklädseln har liksom genom ett trollslag mist något af sin koketta charm.

Och balettdansarinnan har, t. o. m. när hon når som högst, trätt litet i skuggan af de uppdykande grekiska stjärnorna.

Isadora Duncan gaf signalen. Och efter henne kommo imitationerna i form af en mängd mer eller mindre lyckliga barfotadanserskor — tills kanadensiskan *Maud Allan* plötsligt dök upp öfver medelmåttorna och i ett slag lade London för sina fötter.

Det var mer än själfva Isadora Duncan, som hade så mycket emot sig i sin gestalt, med hennes skola af barn i grekiska dräkter. Det var, om än i denna stora konstnärinnas fotspår, någonting helt nytt — någonting, som tog, hänryckte och förtrollade, t. o. m. där det väckte förargelse. Segern var fullständig. Under sex månader har Maud Allan varit inte bara Palace-teaterns *greatest attraction*, men den mest feterade, intervjuade och omtalade kvinnan i staden London.

Hvem är hon då, denna Maud Allan, som har en sådan magnetism i sin person? Och hvilken är hennes konst, som har kunnat rivalisera med den af londonborna så afgudade Adelinå Genee — den danska balettprimadonnan på Empireteatern? Och det till trots för att Adelinå Genee's glänsande teknik, liffulla, varma mimik är Maud Allans så oändligt öfverlägsen.

Också den, som med kritiska ögon ser de väldiga reklamer, med hvilka Palaceteatern har *coorned* Maud Allan, som det heter här, måste medge hennes egendomliga och omedelbara förmåga att förtrolla.

Och reklamen har sörjt för att på det intressantaste sätt i världen låta publiken få veta, hvem den firade Salome-danserskan är. Böcker och artiklar ha spridts öfver världsstaden för att berätta om hennes föräldrar, hennes hem i Canada — en äfventyrlig barndom och en liten, flickas tidiga förståelse af rörelsens harmoni — kroppens förmåga att uttrycka ord.

Så kommer en resa till Europa, dit Maud Allan ledsagas af sina föräldrar, studerande grekisk konst i själfva Grekland. Och betagen, inspirerad af den

MAUD ALLAN DANSAR TILL MENDEL-SOHN'S "VÅRSÅNG".

Men det är i sin vision af Salome, Maud Allan har skapat sin stora succés. Underfull — glödande i håret af pärlors prakt, liksom om barm och länder, halfnaken med gyllene ringar om handleder och anklar drömmar Herodes' dotter om Johannes Döparen.

Motivet är icke nytt. Och poängen — den knäböjande Salome med Döparens huvud i sina händer, har varit återgifvet intill trivialitet på alla Europas scener. Effekten är barbarisk — och som sådan lockar den massan — ehuru den tar anstöt.

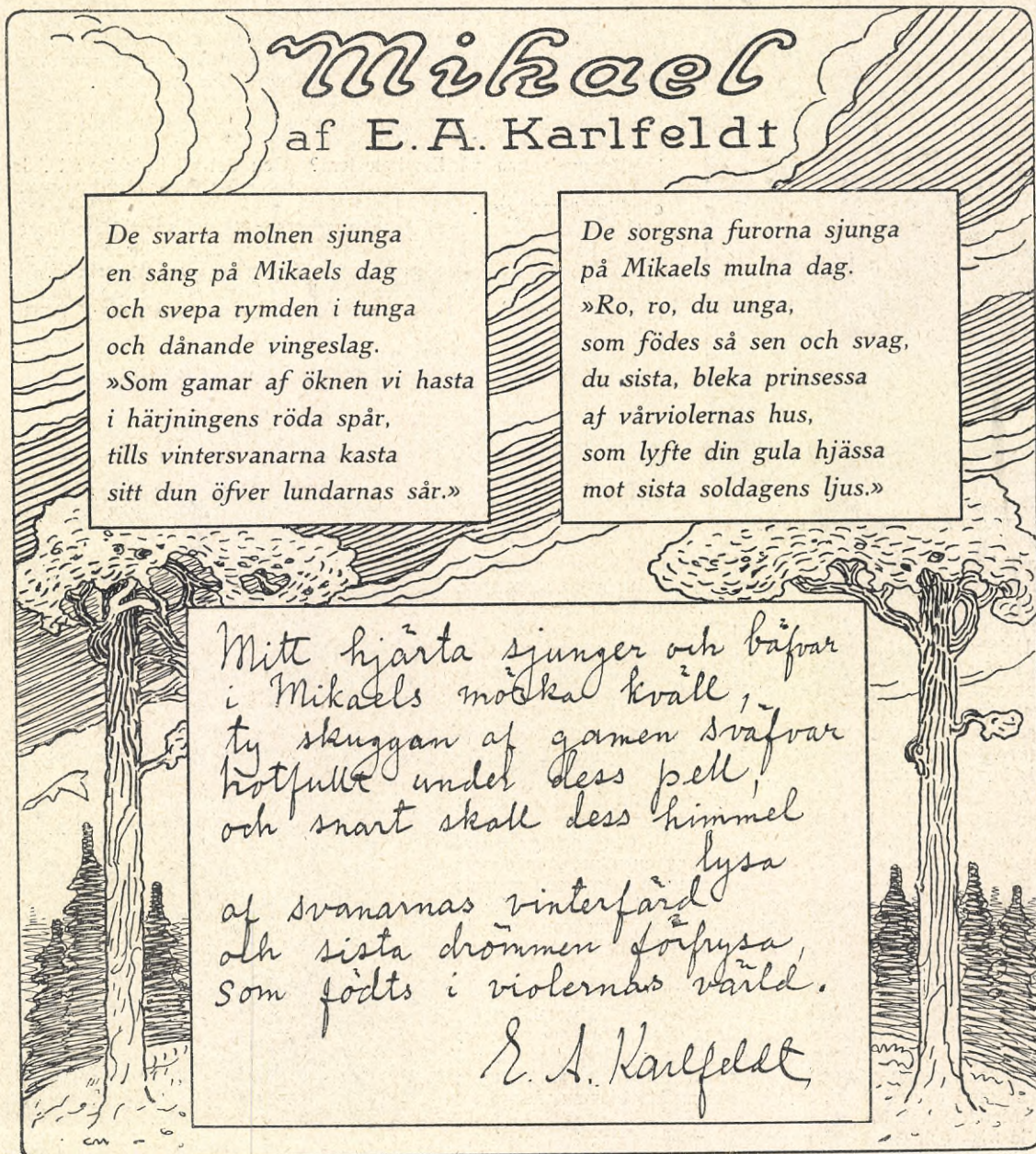
Maud Allan står med hänsyn till realism inte så lite efter flertalet ryktbara Salomedansöser — Frau Prüll,

Fröken Thyra Larsen m. fl. Fasa — passion — skräck bli inte nog markerade — eller rättare — orkar Maud Allan icke uttrycka. Hon ger oss Salome som en vision och i fina, veka nyanser.

En verkligt lefvande Salome — full af brusande lif — brutal — grym i sin kärlek — sinnligt fräck i sina försök — ligger utanför hennes möjligheter.

Hon är så kysk och fin i sin realistiska Salome-skrud som i sin grekiska dräkt — och är än detta, rent konstnärligt sedt, ett fel, är det åtminstone ett fel af säregen charme — för hvilket man blott sällan kan anklaga Terpsichores prästinnor.

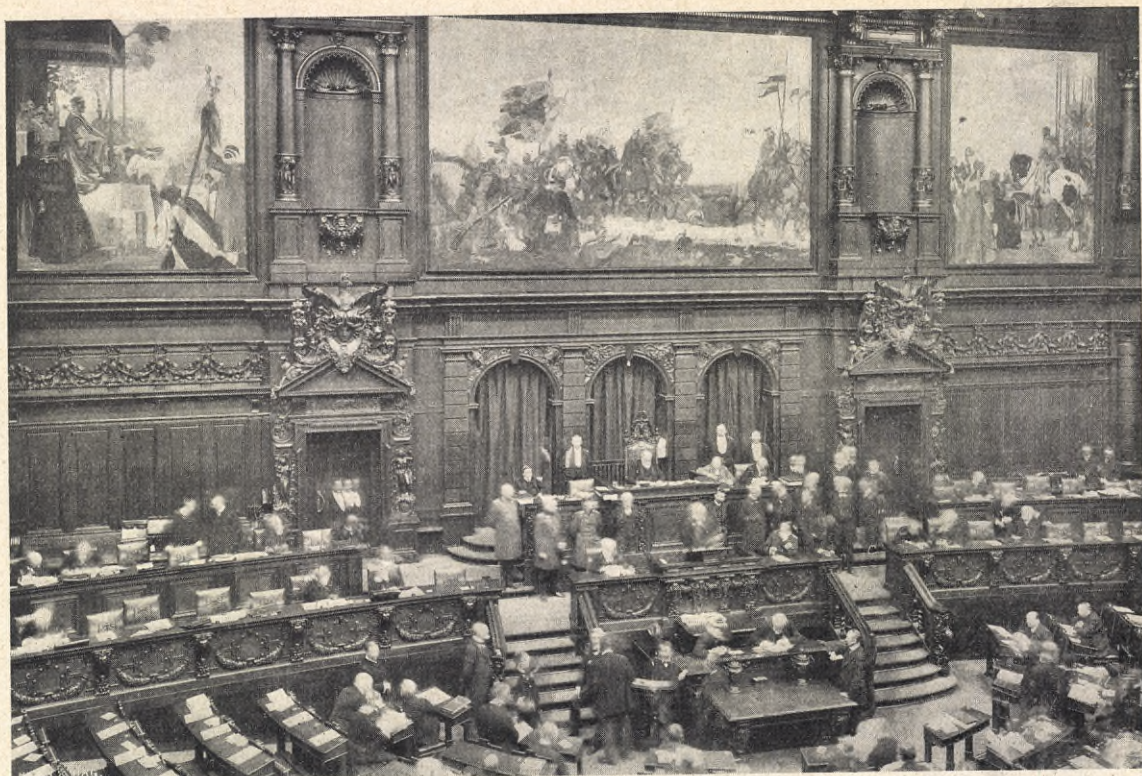
Betty Marie Ahlberg.

De svarta molnen sjunga
en sång på Mikael's dag
och svepa rymden i tunga
och dånande vingslag.
»Som gamar af öknen vi hasta
i härjningens röda spår,
tills vintersvanarna kasta
sitt dun öfver lundarnas sår.»

De sorgsna furorna sjunga
på Mikael's mulna dag.
»Ro, ro, du unga,
som födes så sen och svag,
du sista, bleka prinsessa
af vårviolernas hus,
som lyfte din gula hjässa
mot sista soldagens ljus.»

Mitt hjärta sjunger och bäfar
i Mikael's mörka kväll,
ty skuggan af gamen sväfvat
hötfullt under dess pell,
och snart skall dess himmel
lysa
af svanarnas vinterfärd
och sista drömmen förfrysa,
Som födts i violernas värld.
E. A. Karlfeldt

Kf. - fotograf. TYSKA RIKSDAGENS NYA PLENISAL, med de nyuppsatta väggmålingarne af prof. Jank. *Kliche: Bengt Sjöfverparre.*
 Å den mellersta — Kejsar Wilhelm I under kriget 70—71 — synes en fransk fana liggande på marken, hvilket kanske olämpliga förhållande gifvit upphof till häftiga diskussioner och skall bli föremål för Riksdagskommissionens beslut.

Efter fotografi. FRÅN VÄRLDENS AFLÄGSNASTE HÖRN: VENEZUELAS PRESIDENT CASTRO (X) I PARIS. *Kliche: Bengt Sjöfverparre.*

3. STORMAKTERNA I PEKING: Militärer från England, Amerika, Ryssland, Indien, Tyskland, Frankrike, Italien och Japan.

FRÅN HAITI: 1. På väg till skolan.

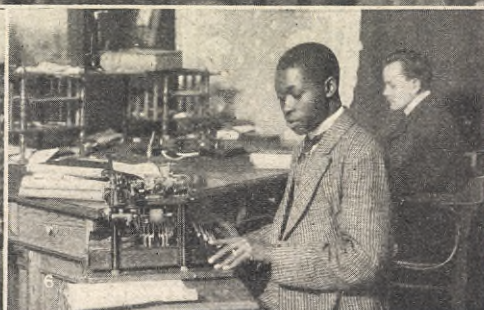
2. Gatuscen i Port-au-Prince (Haitis huvudstad).

NUTIDENS INDIANER:

4. Indianlickor uppmuntrande sina landsmän vid fotbollstävlingar.

ö. Indianer vid skolan i Carlisle täfla i fotboll med Pennsylvania-stuter.

6. OSTAFRIKAN PÅ KONTOR I BERLIN.

Åter fotos. efter

FRÅN VÄRLDENS AFLÄGSNASTE HÖRN.

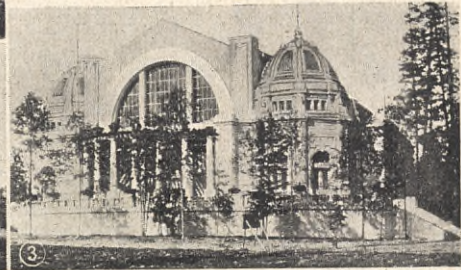
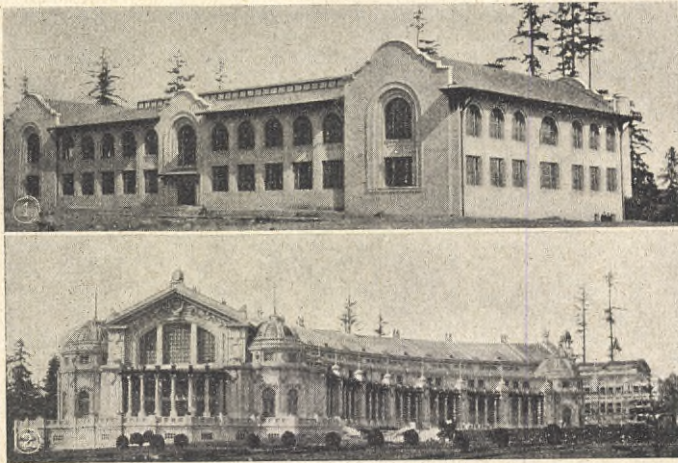
Kitché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm.-Gig.

Cipriano Castro, Venezuelas president, besöker f. n. Europa, uuder officiell förevändning att i Paris eller Berlin undergå en operation, men realiter för att söka komma på god fot med Frankrike och än mer med Holland — hvilket emellertid efter krigsryktena att döma har fullkomligt misslyckats — samt äfven öfriga europeiska makter, som den märklige lille mannen haft råd att hittills vara ovän med, och reda upp sina många besvärliga mellanhafvanden med enskilda europeiska affärsmän. Hvad framgång hans nya Europapolitik skall ha får framtiden utvisa — f. n. synes han ha lyckats blott med Tyskland.

Den energiske presidenten, om hvilken så mågna ej just så fördelaktiga historier gärna berättas, synes ej frukta för sin ställning i sitt eget oroliga land, då han nu vågat lämna det på denna långtur — han ämnar nämligen ej vända åter förrän den 26 febr.

Revolutionernas ö. Oroligheter och revolutioner af allehanda slag höra till alldagligheterna å Haiti, hvarest vi närmast med anledning af dess nuvarande aktualitet meddela några bilder å föreg. sida. Många presidenter har ön haft, men endast en har fått dö en naturlig död. Och någon reda i öns förhållanden torde väl knappast blifva, förrän den — som redan har skett med dess grannrepublik San Domingo — kommer under amerikansk kontroll, hvilket bl. a. torde medföra en smula rättigheter för de hvita i republiken — sådana sakna de nämligen t. v. så godt som fullkomligt.

Haiti har två partier: mulatternas och negrernas. De senares despotiske öfverhufvud, Alexis Nord, har nu måst fly från presidentskapet och ön, och ett otal af mulatternas generaler äro f. n. härskare och täfla om makten.

Efter fotograf.

SOMMARENS STORA UTSTÄLLNING I SEATTLE. 1 Maskinpalatset. 2. Åkerbrukspalatset. 3. Industripalatset.

Kliché: Bengt Sjöbergparis.

ETT JULMINNE.

FÖR HVAR 8 DAG AF NO NAME.

Min mor och jag samt gamla Titti bodde i den lilla småstaden N. Så långt jag minnes tillbaka, hade vi bott i den lilla tvårumslägenheten, i stadens utkant. Utom värden och hans hushållerska voro vi de enda i huset.

Min mor var änka efter en officer och umgicks ej med någon. Titti brukade till min förtjusning tala om min far, om "kapten, den vackre, ståtliga kapten, som hade lagts i en så förtidig graf." Af mors lilla pension och renskrifning, som Titti hämtade och aflämnade, lefde vi tre, ytterst enkelt och sparsamt.

Min mor, en vacker medelålders dam, minnes jag knappast annat än klädd i svart, håret mörkt men nu starkt grånadt och ögon stora, mörka, alltid vemodigt blickande ut i rymden. Jag såg upp till henne med den djupaste vördnad och respekt. Ibland kunde jag komma in och finna henne skakande af snyftningar. Huru gärna skulle jag ej då velat gå fram, slå armarna om hennes hals och hviska: — Gråt ej, mamma lilla, jag är ju hos dig! men detta vågade jag aldrig utan smög mig rädd och tyst ut i köket till Titti, min enda tröst i lifvet.

För min mor var det, som om jag aldrig funnes till. Jag förevisades af Titti blott då något nytt skulle anskaffas till min toilett och det bristfälliga

skulle läggas i dagen för min mors kritiska blickar. Dessa ögonblick voro bland mina största lidanden. Gamla Titti, alltid klädd i sin gråa "filträsklädnings", sitt nystärkta hvita förkläde och dito spetsprydda hufvudduk, var mina ögons fröjd, min lekkamrat och min tröst i all bedröfvelse. Hon hade sina små egenheter. "Nädig frun" och hennes hvita förkläde voro något, som aldrig på minsta sätt fingo röras vid.

En dag hade brefbäraren aflämnat ett bref, som Titti med stor vördnad tycktes betrakta; länge vägde hon det i sin hand, men så gick hon slutligen in till min mor med det. Jag smög mig efter och kröp tyst ned vid en stol. Jag såg huru mor bleknade, kastade brevet ifrån sig, tog upp det igen och åter kastade det under ständigt kvidande.

Stolen, vid hvilken jag låg, gled undan mig och mor ryckte häftigt till, fick syn på mig, och aldrig glömmar jag den blick, hon gaf mig, blott pekande på dörren, sägande: Gå, gå.

Jag störtade ut och kastade mig rakt på Tittis nystärkta förkläde, snyftande, som om mitt lilla hjärta ville brista, och kunde blott säga: — Mamma är så ond, så ond på mig. — Olyckliga barn, hvad har du nu gjort och varit? — Bara hos mamma. — Barn,

barn, du vet ej, huru hon lider just nu — och alltid för resten. Gråt ej, min lilla pulla, min egen lilla Ella. Glömmande förklåde och allt, slöt hon mig i sin famn och till sitt hjärta och talade lugnande ord till mig.

Snart somnade jag från mitt bekymmer och glömde för tillfället hvad som passerat. Men huru det var, rann det mig i minnet, att mamma en lång tid varit tystare än vanligt. Förgäfves frågade jag Titti, hvarför mor var så ledsen, men fick endast till svar: — Tyst, tyst, barn lilla, du förstår inte detta.

Tiden gick och en dag sade Titti: Du är nu gamla flickan, Ella min, du måste i skola och lära dig läsa. Först gick en rysning af glädje genom mig, jag skulle få komma ut, ut bland andra barn, få leka och springa, ja kanske — skrika, om jag ville, men — då måste jag ju också bort från Titti och mor, och vid den tanken brast jag i gråt.

— Ella, Ella, sade Titti, låt mig inte få skämmas öfver stora gamla tösen. Nu går du med mig till "nådig frun", och så gå vi sedan till skolan, om hon så vill.

Tårarne torkades bort, Tittis rena näsduk for öfver mitt ansikte, och så gingo vi till mor.

Titti knackade helt sakta och efter ett "stig in" öppnade hon, och vi gingo in.

Titti neg sirligt, jag likaså, och jag fick gå fram och kyssa mor på handen. Titti framförde sitt ärende, slutande så här:

— Hon är gamla flickan, snart åtta år och kan inte läsa ännu.

— Åtta år, säger du, Titti, är det så längesen; dessa sista år ha varit som en evighet, och så hördes en kväfd snyftning från mor.

Nu beslöts att Titti och jag skulle följas åt till skolan följande dag, och så fick jag åter kyssa mors hand, hvarefter vi aflägsnade oss. Titti och jag dryftade den stora, märkvärdiga saken, och jag brann af längtan efter morgondagen.

Tidigt vaknade jag, sprang upp ur bädden, tvätade mig i hast och klädde mig samt skyndade glad ut till Titti i köket under ropet:

— Nu är jag färdig, nu gå vi!

Titti synade mig noga. Efter allt att döma var jag ej till belåtenhet. Jag fördes åter in i hennes och mitt gemensamma rum och undergick en ny tvagning. Mina lockar i pannan vättes ordentligt och kammades slätt efter hufvudet, håret flätades, ett blått band knöts om flätan, och min söndagsklädning kom på.

Så voro vi då äntligen färdiga, min mor ville ej bli störd, sade Titti, och så gingo vi. Jag hoppade och dansade af fröjd och skulle fallit omkull, om jag ej fått fatt i Tittis nystärkta, finaste förklåde som räddningsplanka. Med fasa märkte jag mitt missgrepp, men Titti märkte det ej, så upptagen var hon af sina tankar.

Så voro vi då i skolan. Lärarinnan kom vänligt emot oss. Titti framförde sitt ärende, och visade upp mig, hvarefter jag fördes in i en stor sal, där fullt af barn suto i bänkarna. Enligt Tittis uttryckliga befallning, innan vi gingo hemifrån, neg jag, och så sattes jag i en bänk, och Titti klappade mig på hufvudet, kallade mig "sin rara duktiga flicka", lofvade hämta mig, och så gick hon hem.

Många och stora missräkningar hade ju skolan i sitt sköte; men åren gingo, och jag var nu tretton år, läste flitigt och fick beröm, till Tittis stora glädje.

Mamma tog alltjämt föga notis om mig; bara en gång då jag visade mitt betyg, och det var bland de bästa i klassen, strök hon lockarna ur min panna och klappade mig.

Det var på våren och snön höll just på att gå bort.

Solen strålade och fåglarne sjöngo i jubel öfver att vinterns makt var bruten.

Karin Ehn och jag voro på hemväg från skolan, — Ella du, sade Karin, vet du, hit till staden har kommit ett teatersällskap, och mor och far skola i kväll gå på teatern och *kanske*, du, får jag följa med.

— Teater, å, om jag finge följa med, Karin.

— Jag skall be mamma, sade Karin, som var en snäll flicka, och så skiljdes vi åt.

Frampå aftonen kom Karin och omtalade den stora, glädjande nyheten, att jag fick följa med henne hem, och att vi alla fyra sedan skulle gå på teatern. Men huru skulle jag våga gå? Titti var ej hemma för tillfället, och till mamma tordes jag ej vända mig. Men Karin ville hem, och det fanns ej annan råd än taga mod till sig och gå till mamma och bedja. Jag knackade som vanligt, och ett "stig in" följde. Mot vanligheten ilade jag fram till bordet, där mor satt och skref, och, glömmande handkyssen och allt, ropade jag blott:

— Mor, mor, lilla rara mor, får jag gå med Karin Ehn på teatern? Om åskan slagit ned vid mina fötter, kunde jag ej känt större fasa än den, jag nu erfor. Min mor sprang upp från bordet så häftigt, att stolen föll omkull och bordet var i fara att följa med. Mig tog hon i båda armarne och ruskade så, att jag tyckte, mina tänder skallrade, såg på mig, som om hennes ögon ville tränga till mitt hjärtas botten, och ropade högt:

— Du också, du också, gå, jag vill ej se dig, gå, så har jag ingen, det är bäst så!

Jag uppgaf ett vildt skrik, och mamma släppte sitt tag och tyckte kasta bort mig som en giftig orm. I samma ögonblick visade sig Titti i dörren.

— Hvad är det, hvad är det, nådig fru?

Mamma svarade:

— Hon där vill också på teatern, och så skrattade hon, och det lät som undertryckt gråt.

Titti fick mig i hast ut, Karin afskedades, och jag togs i förhör. Jag berättade allt, och Titti jämrade sig som en sjuk under klagan:

— Hvad har du gjort, hvarför gjorde du henne detta, stackars barn?

Hvad ondt jag gjort, visste jag ej, men att det måtte varit något gräsligt, förstod jag. Jag grät, tilldess jag ej orkade längre, fick svår hufvudvärk, men med Tittis goda hjälp, smekningar och vård om "sin lilla flicka" somnade jag till slut och drömde hemska drömmar.

Tilli hade försökt komma in till min mor, men dörren var reglad, och då hviskade hon blott:

— Stackars, stackars.

Dagen därpå tiggde och bad jag Titti säga, hvarefter mamma gjort så med mig, men åter och åter samma svar:

— Fråga inte, fråga inte, jag får inte säga dig något. Kanske får du veta det en gång, kanske inte.

Sommaren gick, hösten likaså, och nu voro vi vid julen. Någon annan julgran hade aldrig funnits än en liten på Tittis köksbord. Den snöhvita duken där- under, ljusen i granen, pappersstjärnor och den lilla ängeln i toppen hade alltid varit mig en stor glädje.

Huru många julaftnar hade jag ej, sedan vi, högtiden till ära, druckit kaffe i mammas rum, och hon läst julbönen, suttit i Tittis knä och lyssnat till hennes berättelse om det lilla Jesusbarnet, som blef födt till änglars och alla människors fröjd, blef lagdt i krubba på hö och strå, men ändå var högre och större än andra människor.

Nu var julafton igen. Titti hade dukat sirligt i köket, lutfisken, hennes stolthet, hvit och ångande, stod på bordet, och vi njöto i fulla drag, där vi båda

sutto till bords. Min mor åt alltid inne hos sig, ej ens julafton var hon med oss.

Titti dukade af, och jag hade nu fått börja bli hennes hjälpredda, jag skulle torka disken, och sen skulle vi gå in till mor.

Kaffepannan ångade och puttrade på spisen och doftade så godt. Titti ordnade brickan och lade upp kakor, många och goda. Så tågade vi iväg till mor; hon hade idag för ovanlighetens skull tagit en vit krage om halsen och på hufvudet en liten hvit mössa. Då Titti såg detta, ryckte hon till, så kopparne skramlade på brickan. För mig var allt en gåta.

Så drucko vi kaffet, och mor hade börjat läsa om att vi skola öppna våra hjärtan för Honom, som kommer, förlåta och glömma för Hans skull — då det ringer på tamburklockan.

Titti såg frågande på min mor, men denna sade: — Gå, gå du Titti, jag väntar.

Titti gick men återkom ej. I hennes ställe stod vid dörren en stor, lång dam i fotsid kappa, med flor för ansiktet. Hastigt drog hon floret tillbaka, lät kappan falla och ilade fram till min mor, kastade sig på knä för henne, knäppte sina händer och bad, bad som det tycktes ur hjärtats djup:

— Moder, moder, älskade moder, förskjut mig ej, förlåt mig, förlåt ditt barn all den sorg det gjort dig, glöm det, mamma lilla, och låt mig åter vara din lilla flicka, din Inga.

Allt hade gått så fort. Min mor höll afvärande upp sina händer, men Inga tog dem, öfverhöljde dem med kyssar och tryckte dem mot sitt ansikte. "Mor, lilla mor", hörde jag blott. Mor var onaturligt blek och satt som om hon varit af sten. Till slut skakade hon som af köld, och stora tårar runno utför kinderna. Så såg hon på pappas stora porträtt på väggen, och jag tyckte det liksom nickade mot henne, och så slog hon armarne om den knäböjandes hals och hviskade:

— Inga, min lilla Inga, mitt hjärtebarn, så har jag då dig åter, åter i min längtade famn.

Jag grät tyst, ingen saknade mig, ingen behöfde mig, men då jag lyfte upp mitt hufvud, stod Titti i dörren. Hon vinkade och grät, och hennes hvita förkläde hade underliga, mörka fläckar. Utkommen slöt hon mig i sin famn och sade:

— Därinne behövas inte du och jag, inte nu, vi få komma sedan. Kom nu, hjärtegrynet mitt, så ska du få en liten julklapp, litet varmt kaffe att stärka dig med och veta, *hvem* som är därinne.

Jag kunde inte tala, inte svara. Titti gaf mig kaffe, som man ger ett småbarn, satte sig sen hos mig och berättade:

— Damen, som är därinne, är din stora syster, henne som din mamma älskat och älskar än med en afgudisk kärlek. Hon var hennes stolthet, hennes hopp. Vacker som en dag också, din mors afbild, med de långa, mörka lockarne, de vackra ögonen och munnen som alltid skrattade, sjöng och drillade så lång dagen var.

Du var bara ett år, då din far dog, Inga hade konfirmerats. Strax efter flyttade din mor och vi hit. Inga var glad och älsklig, alla tyckte om henne. Hon var med ute på tillställningar och nöjen, en och annan gång din mor också.

Så kom olyckan i skepnad af ett teatersällskap. Inga var på teatern hvar kväll där spelades, och när hon sen var hemma, spelade hon också och sjöng. Din mor skrattade åt det, och Inga skrattade med.

Sällskapet for till slut, och Inga blef ej så glad, sedan de rest. Helt plötsligt kommo de åter och gäfvö nya föreställningar, men då började eländet och sorgen. Inga bad att få gå in vid teatern — hon hade af direktören blifvit uppmanad därtill — men

din mor var obeveklig. Hon ansåg den kvinna förtappad som blef aktris. Inga grät, smekte och bad, men alltid samma nej och åter nej. Ingas tårar upphörde, och jag hoppades att allt blef godt igen: men då just var det, som olyckan fått fötfäste här i huset.

En morgon var Inga borta, spårlost försvunnen och, på bordet i hennes rum låg ett bref till din mor. Hvad som stod däruti vet ingen. Din mor reglade in sig, och först efter två dagar bad hon mig komma till sig och sade:

— Inga är död för mig, Titti, hon har syndat inför Gud och mig, olydnad blir ej ostraffad.

Jag hade gråtit så mycket dessa dagar, att mina ögon nu voro tårlösa. Att lilla Inga rymt i nattens mörker från mor och hem, kunde hon ej förlåta.

Dig hade stackars mamma glömt. Flera dar efteråt sade hon:

— Titti, Ella har jag glömt, må Gud förlåta det, vill du vårda henne åt mig.

Detta vet hon, att jag ärligt velat och gjort. Snyftande kastade jag mig om älskade gamla Tittis hals och grät vid hennes trofasta hjärta.

Titti fortsatte sin berättelse:

— Tiden gick, vi flyttade hit, din mor förmådde inte se Ingas rum. Flera bref kommo från Inga, men de brändes alltid, olästa. Hvarje lördag har jag köpt Stockholmstidningar för att se, om det stod något om Inga, och många, många gånger har jag läst om, huru vackert hon sjungit, huru hon spelat, så att människor skrattat och gråtit, men aldrig har jag vågat nämna hennes namn för din mor. I mitt hjärta har jag dock glädt mig åt, att vår lilla Inga gjort oss heder.

Tätt slutna till hvarandra sutto Titti och jag, i förbidan på hvad som komma skulle.

Länge hade vi inte suttit, förrän den ståtliga damen, min syster, kom ur mammas rum och ut till oss och ropade:

— Ella, min lilla syster, hvar har jag dig? Där! och där också dig, gamla älskade Titti. Har du glömt Inga? Så slöt hon oss båda i sin famn och tog oss med till mor. Min mor var som förklarad, hennes ögon liksom omstrålade Inga, och kunde inte få nog af att se på henne. Så steg min mor upp och kom emot oss och slöt mig i sin famn. Bäfvande af lycka låg jag i hennes armar och hörde henne säga:

— Kan du förlåta mig, älskade barn, din glädjelösa barndom, mig som förgåtit dig och gjort ditt lif så fattigt på kärlek?

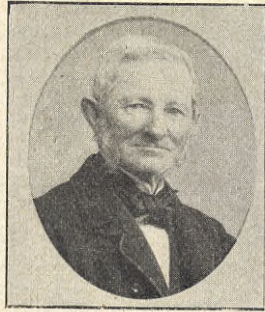
Till svar slog jag blott armarna om hennes hals och tryckte den så länge efterlängtade kyssen på hennes kind. Så gick hon till Titti, slöt också henne i sin famn och sade: — Du goda och trogna Titti, Gud löne dig för all din kärlek mot min lilla Ella och mig.

Mor var som bedöfvad, såg trött och medtagen ut och sjönk ned i sin stol.

Inga föll åter på knä framför henne, smekte och kysste henne och sade: — Ser du, lilla mor, då min egen lilla flicka låg så rosig och ljuf i mina armar, då först kände jag ännu mera, huru illa och djupt jag sårat dig, och då bad jag min make få resa, och han sade: — Ja, res min älskade och kom åter med ännu mera lycka och solljus, än vi äga, din mors välsignelse. Nu kommer jag åter med er alla. I tēten går du lilla mor, och så kysste hon henne. Mor kunde blott le. Lyckans förklarade leende gjorde henne så underbart vacker och knäppande samman sina händer sade hon: — Gud därofvän, dig tackar jag ur mitt hjärtas djup för din kärlek och din julgåfva.

Titti neg ödmjukt, och nu ljödo i kvällens stillhet kyrkklockorna försonande öfver all världen och öfver dessa fyra, lyckliga människor, som funnit hvarandra.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

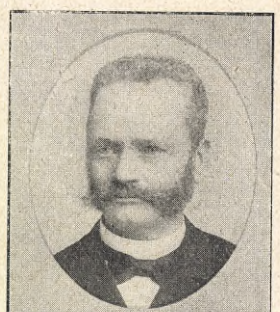
J. B. LINDBERG.
Apotekare. — Föreda, Hvet-
landa. 90 år 9 Dec.*

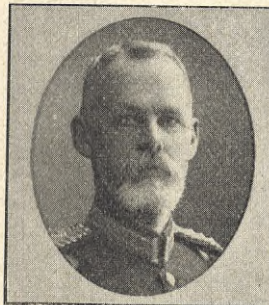
A. W. APPELBERG.
Assuransdirektör. — Göteborg.
75 år 29 Dec.

P. E. LJLJESTRAND.
Assuransdirektör. — Stock-
holm. 60 år 9 Dec.*

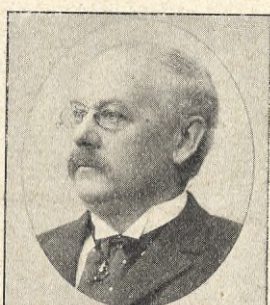
J. M. JOHANSSON.
Riksdagsman. — Mellbyn—Hö-
kedalen. 65 år 10 Dec.*

O. F. M. SILFVERSTOLPE.
Utnämnd till militärbefälhafva-
re på Gottland och general-
major i armén.

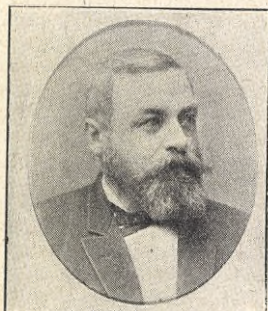
C. G. SPENS.
Grefve. Utnämnd till öfverste
och chef för Norra skånska
infanteriregementet.

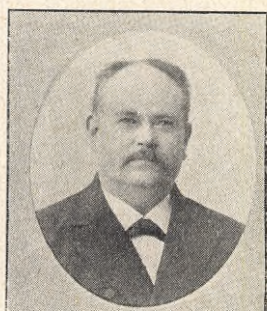
N. P. SVANFELDT.
F. d. källarmästare. — Uppsala.
70 år 6 Dec.*

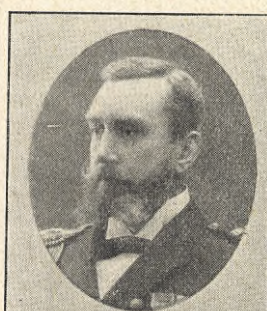
A. PETERSSON.
Härads höfding. — Nora.
50 år 26 Dec.*

A. WIBERG.
Bandirektör. — Stockho.m.
60 år 15 Dec.*

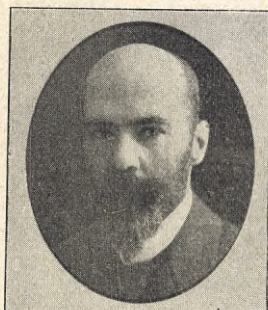
O. A. FORSELL.
Stadsfogde. — Nyköping.
55 år 16 Dec.*

J. W. LANNERSTIERNA.
Kommendörkapten. — Sthlm.
50 år 30 Dec.*

J. C. A. CRAFOORD.
Kapten. — Lund.
50 år 28 Dec.*

S. R. BERGH.
Konstnär. — Stockholm.
50 år 28 Dec.*

A. LINDEGREN.
Slottsarkitekt. — Stockholm.
50 år 29 Dec.*

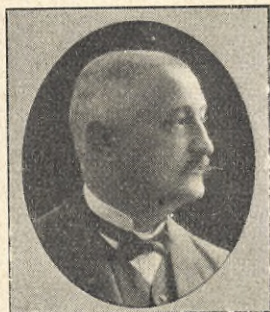
G. FJÆSTAD.
Konstnär. — Arvika.
40 år 22 Dec.*

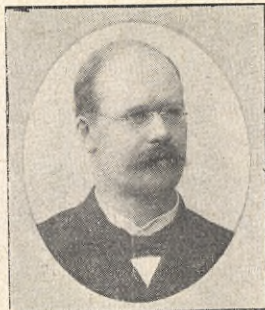
Å. THOMASSON.
Justitieråd. — Stockholm.
45 år 23 Dec.*

* Utförlig data å nästa sida.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

K. A. H. WALLÉN.
Stadsläkare. — Öregrund.
50 år 30 Nov.*

J. P. LUNDGREN.
Lasarettsläkare. — Västerås.
50 år 14 Dec.*

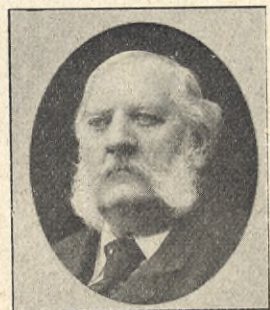
JOHAN BERNHARD LINDBERG. Farm. stud.-examen 39, apotekare-examen 45. Öfvertog genom köp apoteket i Hvetlanda 48, hvilket han innehade till år 60. Innehafte åtskilliga kommunala uppdrag.

PETER ERIK LILJESTRAND. Tjänsteman vid Brand- och Lifförsäkringsaktiebolaget Sven i Göteborg i 25 år. Sekreterare i Göteborgsafdelningen af de svenska brandförsäkringsaktiebolagens tarifförening 79. Verkstäl-lande direktör i Brandförsäkringsaktiebolaget Norrland sedan 98. Mång-
arig vice ordförande i Försäkringsföreningen och vice ordförande i Tariff-
föreningens Stockholmsdelegation. Verksam som publicist i egenkap
af utgivare af den af honom grundade försäkringstidningen "Gjallarhornet".

JOHAN MAGNUS JOHANSSON. Landstingsman från 81. Ombudsman
vid Vedbo härads Brandstodsbolag från 81, vid Köpmännens på landet i
Elsborgs och Skaraborgs läns Brandstodsbolag från 87. Led. af Riksd.
i Kamrarna för Tössbo och Vedbo domsaga, Elfsborgs län 95—01 och
från 03.

N. P. SVANFELDT. Innehafvare af Uppsala stadshotell 71, af Uppsala
Gille 85—05. En bland Sveriges äldsta restauratörer.

AXEL PETTERSSON. Studentexamen 80, höfrittsexamen 85. Härads-
höding 88. Fiskal i Göta Hofrätt 94. Härads höding i Nora domsaga
sedan 01.

A. W. CHARLIER. †
F. d. Provinsialläkare.
Sollefteå. F. 27. † 8 Dec. 08.*

E. G. A. ÅMAN. †
Apotekare. — Stockholm.
F. 28. † 4 Dec. 08.*

C. F. WAHLBERG. †
Godsägare. — Stockholm.
F. 40. † 10 Dec. 08.*

P. H. R. CEDERSCHIÖLD. †
F. d. Major. — Stockholm.
F. 42. † 11 Dec. 08.*

ALEXANDER WIBERG. Utxam. från Teknologiska Institutet 70. Nivel-
för s. a. vid Frösö—Ludvika järnvägsbyggnad. Ingeniör vid Oxelösund—
Flen Västmanlands järnvägsbyggnad 73. Baniingeniör vid Statens järn-
vägar Västra distriktet 75. Bandirektör i Stockholm sedan 99.

OLOF ALFRED FORSELL. T. f. stadsfogde och stadskassör i Nyköping
93. Utmämd till tjänsterna 95.

JOHAN WILHELM LANNERSTIERN. Underlöjtnant 78, löjtnant 83,
kapten 89. Kommandörkapten af andra graden 1900, af första 03.
Tillhörde 93—08 Karlskrona station. För närvarande afdelningschef för
Stockholms första rekrytafdelning. Stadsfullmäktig i Karlskrona 1900—08.

JOHN GEORG ACHATES CRAFOORD. Kapten och kompanichef vid
Norra skånska infanteriregementet. Chef för Skånes enskilda banks kon-
tor i Lund. Stadsfullmäktig och ledamot af drätselkammaren därstädes

RICHARD BERGH. Elev vid Fria konsternas akademi 77—81. Studerade
81—84, 85—86, 89—1900 i Paris. Bosatt i Visby sommaren 93, i Varberg
93—95, sedermera i Stockholm. Besökte Italien vintern 97—98 och 01 samt
Holland 98. Porträtt-, genre- och landskapsmalare. Pastellist, akvarellist,
tecknare och konstkritikstälare.

AGI LINDEGREN. Utförlig biografi jämte helsidesporträtt återfinnas i
H. S. D. VIII: 4.

GUSTAF ADOLF FJÄSTAD. Utförlig biografi jämte helsidesporträtt
återfinnes i H. S. D. VIII: 17.

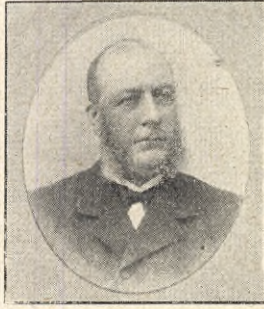
ÅKE THOMASSON. Utförlig biografi jämte helsidesporträtt återfinnes i
H. S. D. IX: 5.

KARL ANTON HJALMAR WALLÉN. Studentexamen 79. Efter aflagda
examina och förordnanden e. provinsialläkare i Schebo distrikt af Stock-
holms län 96—99. Prakt. läkare i Väddö, Stockholms län 1900—04. Stads-
läkare i Öregrund och e. provinsialläkare i Gräsö distrikt från 05. Bad-
läkare vid Öregrunds badbadanstalt från s. a. Landstingsman för Öre-
grund år 1908 (suppleant 1906—07). Ledamot af fattigvårdsstyrelsen i Öre-
grund 1907 m. m.

JOHAN PETRUS LUNDGREN. Studentexamen 78, mediko-filosofisk exa-
men 79, med. kand. 83, med. lic. 87. Amanuens vid Serafimerlasarettet
87—88. Prosektor vid Karolinska institutet 89—90. Lasarettsläkare i Ström-
stad 94, i Västerås sedan 95.

AXEL WILHELM CHARLIER †. Studentexamen 48, med. kand. 55, med.
lic. 58. Kirurgie magister 59. Hade först förordnanden som militärläkare.
Koleraläkare i Gefle 53, t. f. provinsialläkare i Sollefteå 59—62, ord. från
62, åtsked 87. Järnvägsläkare Sollefteå—Bispgården 86—1900.

ERIK GUSTAF ALBERT ÅMAN. † Apotekarexamen 55. Förestod 55—61
apoteket Lejonet i Gefle, ägde 62—74 "Gripen" i Stockholm. Erhöll 88
personligen privilegiet å apoteket vid Leufsta bruk, hvilket han innehade
till sin död. 62—74 led. af Apotekaresocietetens direktion, 66—74 led. i
styrelsen för Pharmaceutiska Institutet, 62—74 ledamot af stadsfullmäk-
tige i Stockholm. af folkskoleöverstyrelsen, af Katarina församlings kyrko-
och skolråd.

A. F. LINDBLOM. †
Nämndeman. — Lötha, Bettna.
F. 53. † 10 Dec. 08.*

T. V. WAHLSTRÖM. †
Konstnär. — Uppsala.
F. 79. † 11 Dec. 08.*

CARL FREDRIK WAHLBERG. † Innehade en lång tid Lännersta gård i
Bo socken å Värmdö. Under denna tid mycket anlitad i kommunala
ärenden.

PER HENRIK RUDOLF CEDERSCHIÖLD. † Studentexamen 59, under-
löjtnant vid Liågardet till häst 61. Löjtnant vid Lifregementets Dragoner
73, ryttmästare 81. Major i armén 92. Åtsked s. a.

ANDERS FREDRIK LINDBLOM. † Medlem af Bettna församlings kom-
munalnämnd, kyrko- och skolråd m. m.

TÖRE VALDEMAR WAHLSTRÖM. † En af de mest lofvande bland våra
yngre artister. Målade med förkärlek Upplandslättens egenartade
natur.

Redaktionen af HVAR 8 DAG och GULDAX
ansvarar för emottagna manuskript
endast om 20 öre i frimärken åtfölja detsamma.

Manuskript läsas i tur med förut
inkomna och honoreras omedelbart
:: efter införande ::

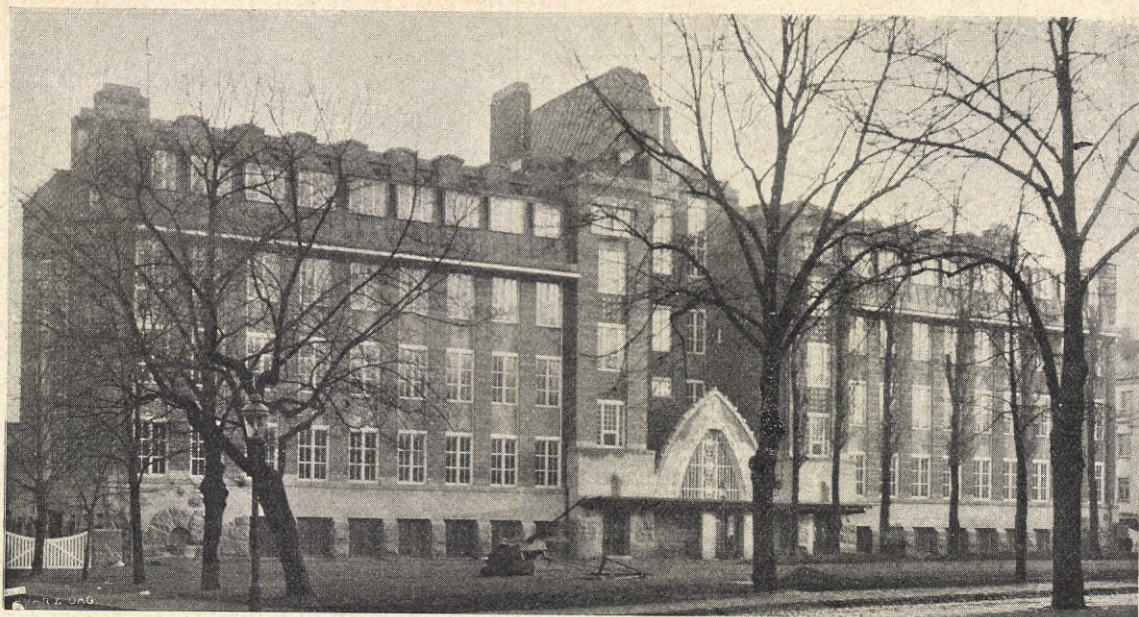

Foto. Anderson, Norrköping.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm.—Gbg.

NORRKÖPINGS NYA FOLKSKOLEHUS, som torde vara landets största, kommer i dagarne att invigas. Det kostar med inredning c:a 700,000 kr.

H. 8. D:S FOTOGRAFIPREMIERING

för insända fotografier till nr 12 utföll med 2a pris kr. 10: — till *Sven Wulfs fotografiäffär, Stockholm.*

A. (aktualitet och värde i öfrigt)	2 point
B. (raskhet vid insändandet)	3 "
C. (utförande)	2 "

Summa 7 point

för foto å sid. 181 ("Skogsvårdsriksdag").

13^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Elsa Borg. — Barnbespisning i Stockholm. — Ett bröllop i Hvita hafvet. — Litografiska Aktiebolaget i Norrköping. — En storklocka i Nässjö. — Drottning Victorias örlogshem. — Landtbruksundervisningskommittén. — Till John Ericsons minne. — En sensationell Londonsk dansarinna. "Mikael", dikt af Erik Axel Karlfeldt. — Brokigt utomlandsnytt. — Ett julminne, berättelse af No Name. — Veckans porträttgalleri. — Norrköpings nya folkskolehus. — Helsingfors' nya historisk-arkeologisk-etnografiska museum.

För att HVAR 8 DAG skall kunna hinna utkomma före Julhelgen har den måst tryckas tidigare än vanligt hvarför gifvetvis illustrationsmaterielet ej kunnat blifva så i alla afseenden "för dagen" som brukligt.

Helsingfors' nya historisk-arkeologisk-etnografiska museum är nu till det yttre i det närmaste färdigt. Den stortadt tilltagna byggnaden är uppförd efter ritningar af arkitekturfirman *Gesellius-Lindgrén & Saarinen* och har i uppförande betingats närmare 2 millioner finska mark.

HELSINGFORS NYA HISTORISK-ARKEOLOGISK-ETNOGRAFISKA MUSEUM.

OBS! Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.